

מסכת סנהדרין

פרק ב משנה א

כִּהְיוּ גְדוֹל דָּן וְדָנִין אוֹתוֹ, מַעֲיֵד וּמַעֲיָדִין אוֹתוֹ, חוֹלֵץ וְחוֹלְצִין
לְאִשְׁתּוֹ, וּמִיבָמִין אֶת אִשְׁתּוֹ, אֲבָל הוּא אֵינוֹ מִיָּבֵם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא
אֲסוּר בְּאֵלְמִנָּה. מֵת לוֹ מֵת, אֵינוֹ יוֹצֵא אַחֵר הַמָּטָה, אֲלֵא הֵן
נִכְסִין וְהוּא נִגְלָה, הֵן נִגְלִין וְהוּא נִכְסָה, וְיוֹצֵא עִמָּהֶן עַד פֶּתַח
הָעִיר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ יוֹצֵא מִן
הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא כא) וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא. וְכִשְׁהוּא
מִנְחָם אַחֲרִים, דָּרָךְ כָּל הָעָם עוֹבְרִין בָּזֶה אַחֵר זֶה וְהַמִּנְחָה
מִמָּצְעוֹ בֵּינוֹ לְבֵין הָעָם. וְכִשְׁהוּא מִתְנַחֵם מֵאַחֲרִים, כָּל הָעָם
אוֹמְרִים לוֹ אָנוּ כִּפְרִתָּךְ, וְהוּא אוֹמֵר לָהֶן תִּתְּבָרְכוּ מִן הַשָּׁמַיִם.
וְכִשְׁמִבְרִין אוֹתוֹ, כָּל הָעָם מְסַבִּין עַל הָאָרֶץ וְהוּא מֵסֵב עַל
הַסֶּפֶסֶל:

